

HARMEN MALDERIK

NOOIT LOOPT
DE WEG DOOD

GEDICHTEN

Ontwerp omslag: vandijk ontwerpt, Eindhoven

Ontwerp binnenwerk: Palmslag

Auteursfoto: Ignacio Carmona Galicia

© 2021 Uitgeverij Palmslag | Harmen Malderik

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493059771

NUR 306

voor Gabrielle

Il y a les choses qu'il fait seul et les choses que lui seul fait et, dans les deux cas, la solitude est son royaume.

Paul Fournel, *Anquetil tout seul*

Het voordeel van hardlopen

De wandelaar

Een ezel balkt langs de varensweg
een bij zoemt verscholen in een bloem
water klatert op een rots van hard graniet
de wind fluit door het bladerdek.

Hij downloadt geen muziek.

Een stroom meandert door de vallei
een lavendelveld golft weg, eindeloos
erboven hangt een leliewitte wolk –
Lozère die traag over drijft.

Hij maakt geen foto's.

Door het mensenschuwe land gaat
een romantisch anarchist die zijn
mislukkingen en liefdesongelukken
vergeefs uit zijn geheugen wist.

Hij schrijft geen gedicht.

Stadsloop

*Het parcours voert u langs de
mooiste monumenten van de stad*

Zigzaggend over glinsterende kinderkoppen
meedrijvend in een nouvelle vague van
anonieme lopers, raakt hij in een roes van
onvermoede snelheid.

Verdoofd rent hij langs leegstaande paleizen
theaters voor bejaarde grappenmakers
muziektempels voor jolige volkszangers
en veryupte grachtenpanden.

Dronken zweeft hij langs huizen van ongelezen
dichters, ateliers van dode schilders en langs tot
grand-café's getransformeerde kerkgebouwen.

Blind rent hij door hofjes waaruit de laatste
begijntjes zijn vertrokken en langs schuilkerken
die altijd al onzichtbaar zijn geweest.

Op het plein ontwaakt hij bij het applaus van
vrienden en onbekenden, ontwaart hij een
juichend banderol waarop hij

FINISH

leest.

New York!

Ben net terug uit de Big Apple.

Uit de wat?

De Big Apple. New York. Even afvinken.

Afvinken?

Van mijn bucketlist.

Van wat?

Heb jij nooit gelopen, hè? De marathon van New York.

Nee, Enschede.

Enschede?

Ja, Enschede.

Hoor je dat? Jan heeft Hengelo gelopen.

Enschede.

Gefeliciteerd met Enschede. Santjes.

Is de marathon van New York langer dan die van Enschede?

Nee, net zo lang, tweeënveertig kilometer en honderdvijfennegentig meter.

Hoe lang?

Zes en een half uur.

Zes en een half uur?

Zes en een half uur.

Ik wist niet dat New York een wandeltocht was.

Jaloers?

De hardloper

Je loopt te hard, ze kunnen je niet volgen.

Je loopt anderen voorbij en jezelf ook
je struikelt over te ver uitgestoken tenen
van met zichzelf tevredenen.

Je moet langzaam lopen leren, niet
provoceren, je verstand gebruiken, eens
een keer luisteren naar anderen, speciaal
naar mij.

Ze wil me nog wel wat langer bij zich
hebben.

Dat vind ik lief, dat een vrouw dat van
mij zegt.

Pas zei iemand nog dat hij me met plezier
in elkaar zou willen rammen.

Er kwam iets niet goed bij hem binnen.

Soms overschat ik het gevoel voor humor
van de medemens.

Dan zie ik toch weer het voordeel van
hardlopen.

Dafne

Leg de lat hoog, neem de horde van de sprint als de horde van de heptatlon.

Span de spieren, schiet weg als een pijl uit de strakgespannen boog.

Vlieg.

Maar waak voor de icarische vleugelvucht naar de zon, pas op voor de vrije val in het slijk van het tranendal.

Laat je niet verleiden door Apollo's valse vrienden, laat je niet verlokken tot danspasjes op de buis.

Raak niet verstrikt in het kijkcijferweb dat al voor je is gesponnen, ver onder je huis hoog boven de wolken.

En laat mij, aardbewoner, dichten voor jou, aan de aarde ontstegen hinde.

Maasrotsen

Wat doe ik hier, tegen een rots geplakt, hoog
boven een rivier?

Mijn hand zoekt blind een brievenbus –
de steen is glad als zeep, god zegene de greep.

Ik hang verkrampd, mijn nek verbrand, boven
mij trilt de hemel blauw – eenzaamheid is een
spasme tussen zonderlingen aan een touw.

Ik kijk om, diep naar benee, zie geen kasteel
geen Franse tuin, alleen de Maas, die stroomt
naar huis: Freyr, Dinant, Namen, Luik...

Ben ik suïcidaal of gewoon sportief, zoals al die
klifhangers hier? Jaag ik op een hersenschim?

Nog één keer alle moed vergaard voordat ik
naar het café toe klim.

Daar zit ze al vrolijk achter haar Belgisch bier:
'Volgend jaar de Alpen, ga je mee?'

Mijn kleine hart staat in de fik, maar mijn geest
is helder als ik zeg:
'Alleen als het de *Eiger Nordwand* is.'

Het is alsof ze me al jaren kent.

Nooit loopt de weg dood

we beklimmen de berg omdat hij er is
de top is niet het einde van de tocht
achter iedere berg daagt weer een nieuwe op –
die draagt alleen een andere naam

we zeilen over zee naar de horizon
de streep die we zien is niet het einde
daarachter ligt weer een nieuwe zee
met dezelfde golven van koppig schuim

we fietsen door een onmetelijk land
over een vlakte die polder of *meseta* heet
de wind zingt altijd met ons mee –
tegenwind is een hopeloos misverstand

we kijken niet om, rennen altijd door –
nooit loopt de weg dood